

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΣΥΣΤΗΜΑ
Καλλιθέας
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 518 ●
● ΜΑΪΟΣ 2008 ●

● «Ίδε ό άμνός τουΐ Θεοϋ ό αίρων τήν άμαρτίαν τουΐ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Οικονομία

Θ αϋμα τής οικονομίας τουΐ Θεοϋ είναι ό Θωμᾶς. Τό γεγονός τής άπουσίας του κατά τήν πρώτη βραδυνή εμφάνισι τουΐ αναστημένου Ίησοϋ, περιλαμβάνεται στο σχέδιο τής αγάπης τουΐ Θεοϋ.

- Άν βρισκόταν μαζί μέ τούς άλλους Άποστόλους κι ό Θωμᾶς, δέν θά είχε φυσικά καμμιά άμφιβολία.
- Άν δέν είχε άμφιβολία, δέν θά ζητούσε μέ τόση έπιμονή νά δή μέ τά δικά του μάτια τόν αναστάντα Κύριο.
- Άν δέν ζητούσε νά Τόν δή, δέν θ' άξιωνόταν νά προκληθῆ άπ' τόν Ίδιον νά Τόν ψηλαφήση.
- Άν δέν έβλεπε τό Χριστό μέ τά συγκεκριμένα σημάδια, μέ τούς «τύπους τών ἡλων», δέν θά ξεσπούσε ό θαυμασμός του μέ τό: «Ό Κύριός μου και ό Θεός μου» (Ίωάν. κ' 28).

Κατά τόν ιερό Χρυσόστομο, ή λεγομένη άπιστία τουΐ Θωμᾶ χειραγωγεί προς τή δυνατότερη Άλήθεια, πού είναι ή Άνάστασις τουΐ Χριστοϋ (όμιλία στην Καινή Κυριακή).

● Και για άλλο λόγο είναι οικονομία ή επανεμφάνισις «μεθ' ήμέρας όκτώ» τουΐ Αναστάντος Κυρίου στον άπόστολο Θωμᾶ. Σάν ν' άπαιτούσε ό Θωμᾶς ν' άπολαύση αυτό πού χάρηκαν οι συμμαθητές του. Σάν νά χτύπησε τήν πόρτα τουΐ Χριστοϋ και νά τούπε:

—Θέλω κι έγώ νά Σέ δω!

Κι ό Χριστός άναπακρίθηκε στο αίτημά του. Του άνοίγει τήν πόρτα τουΐ θαυμασμοϋ. Ό Θωμᾶς εισέρχεται στην πίστι.

Μιά ακόμα άνάστασις! Άνασταίνεται ό Θωμᾶς:

- Άπ' τήν άμφιβολία στην πίστι.
- Άπ' τήν παρ' όλιγον άπιστία στην όμολογία. «Ω τουΐ παραδόξου θαύματος!

Ἄπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν» (ιδιόμelo στιχηρό).

Γιατί νά κατηγορήσουμε τό Θωμᾶ; Εἶχε τήν ἴδια ἀδυναμία μέ τούς ἄλλους Ἀποστόλους.

Ἡ ἀδυναμία τῶν αἰσθήσεων!

Μετά ἀπό τόσες ἐμφανίσεις

Ποιό τό κακό τοῦ Θωμᾶ; Τό ὅτι τόσοι βεβαιώνουν πῶς εἶδαν τό Χριστό ἀναστημένο, κι αὐτός ἀμφέβαλλε;

Μά τό ἴδιο δέν εἶχαν πράξει κι οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι; Ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς Χριστός «ὠνειδισε τήν ἀπιστία ν αὐτῶν καί σκληροκαρδία ν, ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτόν ἐγγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν» (Μάρκ. ιστ' 14).

Ὅταν ὁ ἥλιος μεσουρανή, ἀνοιξε τά παράθυρά σου νά τόν δῆς, νά τόν ἀπολάυσης!

Ὁ ἥλιος τῆς Ἀναστάσεως μεσουράνησε τήν πρώτη Κυριακή.

● Εἶχαν προηγηθῆ οἱ ἐμφανίσεις στίς Μυροφόρες, πού ἤρθαν τά ξημερώματα στό μνημεῖο.

● Εἶχαν προηγηθῆ οἱ ἐμφανίσεις τῶν ἀγγέλων, πού ἀνήγγειλαν στούς Ἀποστόλους τό γεγονός καί ἔδειξαν τό κενό μνημεῖο.

● Εἶχαν προηγηθῆ οἱ ἐπισκέψεις τοῦ Πέτρου καί τοῦ Ἰωάννου στό μνημεῖο.

● Εἶχε προηγηθῆ ἡ ἐμφάνισις στή Μαρία τή Μαγδαληνή, ἡ ἄλλη ἐμφάνισις στίς Μυροφόρες, τό «Χαίρετε» καί ἡ παραγγελία νά εἰδοποιήσουν τούς Ἀποστόλους.

● Εἶχε προηγηθῆ ἡ ἐμφάνισις στούς δύο μαθητές, πού πορεύονταν πρὸς Ἐμαούς.

Πῶς, λοιπόν, νά μὴν ἐλεγχοῦν οἱ Ἀπόστολοι, πού παρέμεναν, μετά ἀπό τόσες ἐμφανίσεις, διστακτικοί;

Ἄν ὅλοι εἶχαν εὐθύνη, πού δέν πίστεψαν σέ τόσες μαρτυρίες, τότε εἶχε εὐθύνη καί ὁ Θωμᾶς, πού γιά κάποια ἐμφάνισι τοῦ Ἰησοῦ στάθηκε ἐπιφυλακτικός.

Μήπως ἔπαιξε κάποιο ρόλο ὁ ἐγωισ-

μός; Ὅπως ἡ φιλαντία καί ἡ δειλία ἄφησε τούς Ἀποστόλους μακριά ἀπ' τό Σταυρό, ἔτσι παρ' ὀλίγον ὁ ἐγωισμός τους νά τούς ἀφήση μακριά καί ἀπ' τήν Ἀνάστασι.

Πιθανόν νά σκέφτηκαν:

— Ἄν ὁ Διδάσκαλος ἀναστήθηκε, σέ ποιόν ἄλλον ἔπρεπε πρῶτα νά ἐμφανιστῆ, παρὰ σέ μᾶς; Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ κοντινοί Του. Ἐμεῖς τ' ἀφήσαμε ὅλα καί Τόν ἀκολουθήσαμε. Καί τώρα ὁ Διδάσκαλός μας προτίμησε, σέ γυναῖκες, σέ μαθητρίες Του, νά δώση πρῶτα τό δῶρο τῆς Ἀναστάσεως!

● Γυναῖκες ὅμως εἶχαν συμπορευθῆ πρὸς τό Γολγοθᾶ καί εἶχαν σταθῆ δίπλα στό Σταυρό.

● Γυναῖκες συμπαρίστανται στόν Ἰωσήφ καί στό Νικόδημο κατά τήν ἀποκαθήλωσι.

● Γυναῖκες εἶχαν σκεφτῆ νά ἐπισκεφτοῦν μέ μύρα τόν Τάφο.

● Γυναῖκες, λοιπόν, βραβεύονται γιά τόν ἥρωισμό τους, μέ τήν πρωτεία τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς.

● Ἄλλ' οἱ γυναῖκες τῆς ἀναστάσεως λειτούργησαν καί ὡς ἀγγελιοφόροι. Σημασία ἔχει σέ ποιούς στέλνει τούς ἀγγελοφόρους Του ὁ Κύριος. Λέει στίς Μυροφόρες: «Εἶπατε τοῖς μαθηταῖς καί τῷ Πέτρῳ» (Ματθ. κη' 7).

Πιθανόν νά λειτούργησε κάπως ἔτσι καί ὁ ἐγωισμός τοῦ Θωμᾶ:

— Γιατί νά ἔρθῃ ὁ Διδάσκαλος τήν ὥρα πού ἐγώ ἀπουσίαζα; Γιατί, δηλαδή, νά Τόν δῆτε σεῖς καί νά μὴ Τόν δῶ κι ἐγώ; Εἶστε καλύτεροι ἐσεῖς;

Δέν ξέρουμε, ἂν ἔτσι σκέφτηκε ὁ Θωμᾶς. Ἐμεῖς πάντως θέτουμε κάποτε θέμα προτεραιότητας.

— Γιατί πρῶτα σ' αὐτόν, κι ὄχι σέ μένα;

Στήν Ἀνάστασι τό θέμα δέν εἶναι τό ποιός βλέπει πρῶτος καί ποιός δεύτερος.

Μερικά λουλοῦδια ἀργοῦν ν' ἀνθίσουν, ἀλλ' ὅταν ἀνθίσουν, τότε μοσχοβολοῦν σ' ὅλο τόν κόσμον καί δέν μαραζινοῦνται ποτέ.

Τί σημασία έχει, ἂν τελευταῖος ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς εἶδε τόν Ἀναστάνα; Πάντως Τόν εἶδε.

Ἄλλωστε ὁ πιό διαπρύσιος κήρυκας τῆς Ἀναστάσεως ὑπῆρξε ἐκεῖνος, πού Τόν εἶδε τελευταῖος. Εἶναι ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Ἐσχατον δέ πάντων ὤφθη κάμοι» (Α' Κορ. ιε' 8).

Βεβαίωσις τῶν αἰσθήσεων

Ἐκεῖνο, πού τελικά ἔχει σημασία, εἶναι ἡ βεβαίωσις τῆς Ἀναστάσεως. Γίνεται χειροπιαστή πραγματικότητα.

Ἡ πίστις στήν Ἀνάστασι εἶναι καί λογική καί αἰσθητή. Ὁ Χριστός ὄχι μόνο δέν δέχεται τό «Πίστευε καί μή ἐρεῦνα», ἀλλά καί προκαλεῖ τήν ἐρεῦνα, μέ ὅλες τίς αἰσθήσεις.

● Θωμᾶ, ἔχεις χέρια! «Φέρε τόν δάκτυλόν σου ὧδε» (Ἰωάν. κ' 27).

Ἐλα ν' ἀγγίξης τούς τύπους τῶν ἤλων.

Παντοῦ οἱ τύποι τῶν ἤλων. Παντοῦ τά σημάδια τῶν καρφιῶν τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ πού φαίνεται νά σταυρώνεται ἡ Ἐκκλησία, ἐκεῖ τήν βλέπουμε καί ν' ἀνασταίνεται.

Οἱ χριστιανοί εἶναι τόσο βέβαιοι γιά τήν ἀναστάσιμη παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του, ὥστε καταθέτουν: «Καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν» (Α' Ἰωάν. α' 1).

● Θωμᾶ, ἔχεις μάτια! Ἐλα νά δῆς. «Ἴδε τὰς χεῖράς μου» (Ἰωάν. κ' 27).

Ὁ Χριστός ἐκτίθεται στά μάτια τῶν ἀνθρώπων σαράντα μέρες, μόνο καί μόνο γιά νά χουν ὅσοι ἐπιθυμοῦν, τήν εὐκαιρία νά Τόν δοῦν. «Παρέστησεν ἑαυτόν ζῶντα μετά τό παθεῖν αὐτόν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς» (Πράξ. α' 3).

—Θωμᾶ, ἔλα νά μέ δῆς, ἂν καί θά ἔπρεπε νά μέ ἔχης δεῖ μέ τά μάτια τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, πού σέ βεβαιώνουν: «Ἐωράκαμεν τόν Κύριον» (Ἰωάν. κ' 25).

Ἄν τόσα πράγματα τά βλέπουμε μέ τά μάτια τῶν ἄλλων, μέ τό φακό τῆς φωτογραφίας, μέ τήν κάμερα τῆς τηλεόρασεως, μέ τήν ὀθόνη τοῦ «ιντερνέτ», μέ τό

τηλεσκόπιο τοῦ ἀστεροσκοπίου, μέ γυαλιά ἢ μέ κυάλια, μέ τά μάτια τῶν ἱστορικῶν, πολύ περισσότερο βλέπουμε τήν Ἀνάστασι μέ τά μάτια τῶν Ἀποστόλων, πού κάθε ἄλλο, παρά ἦσαν προετοιμασμένοι νά τήν δοῦν!

Τήν εἶδαν χωρίς νά τήν περιμένουν. Τήν εἶδαν ἐκπληκτοί.

● Θωμᾶ, ἔχεις αὐτιά! Ἀνάστασις ἀμίλητη δέν ὑπάρχει. Σοῦ μιλάω. Μ' ἀκοῦς; Τό «Χαίρετε» εἶναι δικό μου σάλπισμα. Τό «Εἰρήνη ὑμῖν» εἶναι δικό μου παράγγελμα.

Τό στόμα τῶν Ἀποστόλων ἡ Ἀνάστασις τό ἀνοιξε.

Ἡ Ἀνάστασις δέν ἀποσφράγισε μόνο τόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ. Ἀποσφράγισε καί τό στόμα τῶν Μαθητῶν καί Ἀποστόλων. Σέ κάθε βίαιη προσπάθεια φιδώσεως τοὺς ἀπαντοῦν: «Οὐ δυνάμεθα ἄ εἶδομεν καί ἠκούσαμεν μή λαλεῖν» (Πράξ. δ' 20).

● Θωμᾶ! Σέ καταλαβαίνω καλά. Ἐχεις δόσι μελαγχολίας. Γιά κοίταξε! Τά σύννεφα διαλύθηκαν. Ξαστεριά γύρω σου. Λάμπουν τά πρόσωπα τῶν ἄλλων Ἀποστόλων. «Ἐχάρησαν» (Ἰωάν. κ' 20).

Ἐλα καί σύ στό πανηγύρι τῆς Ἀναστάσεως. Μοσχοβολοῦν ὄλοι οἱ κάμποι. Δέν ὑπάρχει πιά ἡ «ὄσμή τοῦ θανάτου». Παντοῦ «ὄσμή ζωῆς» (Β' Κορ. β' 16).

—Ἐλα, Θωμᾶ, νά βάλῃς καί σύ τή δική σου σφραγίδα.

Κι ὁ Θωμᾶς, ὕστερα ἀπ' τήν ἐρεῦνα, πού ζήτησε, ὕστερα ἀπ' τήν πρόκλησι καί τήν ικανοποίησι ὄλων τῶν αἰσθήσεων, ἐπιβεβαιώνει τό πιό φυσικό γεγονός: τήν Ἀνάστασι.

Εἶναι ζωντανός ὁ Ἰησοῦς. Ὁ Θεός δέν πεθαίνει ποτέ. «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου!» (Ἰωάν. κ' 28).

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι αἰσθησις καί ἐμπειρία. Εἶναι καθημερινή πείρα. Γι' αὐτό καί γίνεται λόγος καί πυρά.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

“Όλα φωνάζουν:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

- Ρώτησα τή βερυκοκιά. Μοῦπε:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Πρασίνισαν τά φύλλα μου.
Καινούργιος ὁ καρπός μου.

- Ρώτησα τήν ἀνατολή. Μοῦπε:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἦ σκοτεινιά διαλύθηκε.
Ὁ Ἥλιος λάμπει τώρα!

- Ρώτησα τή Μεγ. Δευτέρα. Μοῦπε:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τό τραγουδᾶνε ἄγγελοι λευκοί.
Ἄμολυντος τηρήθηκε ὁ ἄγγελος τῆς γῆς.
Ὡραῖος, εἶναι, πάλλευκος!
Ὁ Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος.

- Ρώτησα τή Μεγ. Τρίτη. Μοῦπε:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χαρά μεγάλη.
Περάσανε μέσα στό Νυμφῶνα
Γρηγοροῦσες κόρες μέ τό λευκό χιτῶνα.

- Ρώτησα τή Μεγ. Τετάρτη. Μοῦπε:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χτυπᾶνε στόν οὐρανό καμπάνες.
Στοῦ Χριστοῦ τά πόδια εἶναι πεσμένη
πόρνη γυναίκα,
μά τώρα ἀναστημένη.
Χριστός Ἄνέστη!
Τραγουδᾶνε τά οὐράνια.
Τόν ἁμαρτωλό στά ἅγια
τόν φέρνει ἡ μετάνοια.

- Ρώτησα τή Μεγ. Πέμπτη. Μοῦπε:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Γιά τρία Ὅχι ἄρνησης λάλησε ὁ πετεινός.
Γιά τό δάκρυ τῆς μετάνοιας
χαμογέλασε ὁ Οὐρανός.

- Ρώτησα τή Μ. Παρασκευή. Μοῦπε «τρῖς»:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

α. Δέν μοῦπε, Ὁ Χριστός σταυρώθηκε.
Μοῦπε, Ὁ Χριστός δοξάστηκε.
Σταυρός ὑψώθηκε!
Θάνατος θανατώθηκε.

β. Θαμπώθηκαν οἱ ἄγγελοι.
Ξεκλείδωσε ὁ παράδεισος.
Ληστής ὁ πρῶτος κάτοικος.
Κλειδί; Τό Μνήστηί μου!

γ. Χριστός Ἄνέστη!

Χτυπάτε πρόσταζε τό πρίν.
Χτυπάτε, σᾶς λέω, τά καρφιά!
Μά τώρα χτυπᾶ πιό δυνατά
ἡ ἀναστημένη του καρδιά.
Ἄληθινά! Εἶναι Θεός ὁ Σταυρωμένος.
Ὁ σταυρωτής γίνεται τώρα θαυμαστής.
Βροντόφωνο γιά τόν ἑκατόνταρχο
τό Ἄληθῶς Ἄνέστη!

- Ρώτησα τό Μεγάλο Σάββατο. Μοῦπε:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Στό σκοτεινό τοῦνελ τοῦ Ἄδη
ἄστραψε θεϊκό Φῶς.
Τρόμαξε τοῦ σκότους ὁ προστάτης.
Σπάσανε οἱ πόρτες, οἱ ἀμπάρες, τά δεσμά.
Ὁ Ἀδάμ ἀνακαλεῖται,
ἡ Εὐᾶ λευτερώνεται.
Τά μνήματα ἀδειάζουνε.
Ὅλος ὁ κόσμος τραγουδᾷ:
Ἄνάστα ὁ Θεός!
Ὁ οὐρανός πανηγυρίζει:
Ζήτω ὁ Ἀθάνατος!
Τά καταχθόνια δοξάζουνε:
Δόξα, Κύριε, τῷ Σταυρῷ σου!
Δόξα καί τῇ Ἀναστάσει σου!

- Ρώτησα τήν Πρώτη Κυριακή. Μοῦπε:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

«Ἄνέστη Χριστός ἐκ νεκρῶν,
λύσας θανάτου τά δεσμά.
Εὐαγγελίζου, γῆ, χαράν μεγάλην.
Αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τήν δόξαν».

- Ρώτησα καί τήν καρδιά μου. Μοῦπε:

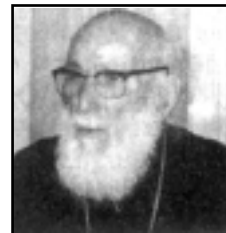
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Σκίρτησε ἀπό χαρά.
Γέμισε ἀπό ἐλπίδα.
Ἄκούει τόν ἀντίλαλο:

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἐπίσκοπος
τοῦ Εὐαγγελίου

† Ὁ Σηλυβρίας Αἰμιλιανός

Ἐκοιμήθη στίς 23 Φεβρουαρίου 2008 ἕνας ἐπίσκοπος χωρίς κουφότητα, χωρίς ἐξωτερικές μεγαλοπρέπειες, χωρίς δεσποτιλίκι, χωρίς ἐπίδεικτικότητα, χωρίς μεγαλομανία, χωρίς ὑποκρισία.

Ἐνας ἐπίσκοπος μέ ἀγία ἀπλότητα καί προσφορά μεγάλη, μέ ἐργατικότητα καταπληκτική καί ἀληθινὸ ζῆλο Χριστοῦ. Ὅντως «ζηλωτῆς καλῶν ἔργων» (Τίτ. β' 34).

Πρόκειται γιά τό Μητροπολίτη Σηλυβρίας Αἰμιλιανό (Τιμιάδη).

Εἶχε λόγους νά προβάλλεται καί ν' αὐτοπροβάλλεται. Ἄλλ' ἀπεστρέφετο κάθε προσωπική προβολή.

- Ἦταν ἐπίσκοπος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλά δέν ἐγκανχήθηκε ποτέ γιά τήν «Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν Ἐκκλησίαν» καί γιά θέσεις καί προ-θέσεις.

- Ἦταν ἀνηψιός τοῦ ἔθνομάρτυρα Μητροπολίτου Γρεβενῶν Αἰμιλιανοῦ. Ἄλλ' οὐδέποτε θέλησε ν' ἀντλήσει τιμὴ ἀπ' τό αἶμα ἐκείνου.

- Ἦταν πολύγλωσσος καί θεολογικά ἱκανῶς καταρτισμένος. Ἀλλά τό χάρισμα του δέν ἦταν ἡ θεολογική «κουλούρα». Ἦταν ὁ κενωτικός τρόπος εὐαγγελικῆς διδασχῆς καί ἡ διακονία τοῦ ἀπλοῦ κηρύγματος.

Τέσσερα χαρακτηριστικά τοῦ ἀπλοῦ καί σοφοῦ ἐπισκόπου Αἰμιλιανοῦ ἄς τοινοῦν ἐδῶ:

- Τό ἕνα: Ἡ φιλιανθρωπία του. «Προῖστατο καλῶν ἔργων» (Τίτ. γ' 6). Προῖστατο... ἀφανῶς! Χωρίς τυμπανοκρουσίες καί «φανφάρες». Ὅλα τά χρήματά του τά διέθετε γιά τήν ὑλική καί τήν πνευματική ἐλεημοσύνη. Διότι ἐλεημοσύνη δέν εἶναι μόνο ἡ ἱκανοποίησις

ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν, ἀλλ' εἶναι καί ἡ ὑποδομή γιά τήν ἐξάπλωσι τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν.

- Τό δεύτερο: Ἡ προβολή τῆς Ὁρθοδόξιας σέ χώρους μή ὀρθοδόξους.

Ἦταν καλοδεχόμενος σέ εὐρωπαϊκά συνέδρια καί θεολογικές συνάξεις ἑτεροδόξων. Ὅχι ὡς μαθητῆς ἢ ἀκροατῆς ἢ «φτωχός συγγενῆς» μέ ὀρθόδοξη προέλευσι, ἀλλ' ὡς σεβαστός καί σοβαρός εἰσηγητῆς ἐπί θεμάτων ὀρθοδόξου θεολογίας καί πνευματικότητας.

Στό πρόσωπο τοῦ Σηλυβρίας Αἰμιλιανοῦ ἐμφανίζοταν ἡ δύναμις, ἀλλά καί ἡ μοναδικότητα τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας.

- Τό τρίτο: Τό ἀποστολικό καί κατηχητικό του πάθος.

Φιλοξενούμενος, τά τελευταῖα χρόνια, τῆς Μητροπόλεως Αἰγιαλείας καί Καλαβρύτων, παρά τό βάρος τῆς ἡλικίας του, περιώδευε κῶμες καί χωριά «εὐαγγελιζόμενος τόν Ἰησοῦν» (Πράξ. ιζ' 18). Ὁ τρόπος του ἀπλοῦς καί μεθοδικός, γλυκύς καί κατηχητικός, ἄμεσος καί πρακτικός.

Ἀναφέρω περιστατικό ἐνδεικτικό τοῦ τί ζύγιζε περισσότερο μέσα του.

Πρό πενταετίας περίπου ἐπισκεφτήκαμε τόν μακαριστό πλέον Μητροπολίτη Λευκάδος Νικηφόρο (ὁ Σηλυβρίας Αἰμιλιανός, ὁ Νικοπόλεως Μελέτιος καί ὁ ὑποφαινόμενος). Θελήσαμε νά μεταβοῦμε στό προσκύνημα τῆς Φανερωμένης στή Λευκάδα.

Ὅταν μπήκαμε στό Ναό, διαπιστώσαμε, ὅτι ἔλειπε ἀπ' τήν παρέα ὁ Σηλυβρίας. Τόν ἀναζητήσαμε. Βγήκαμε ἔξω καί τόν βρήκαμε «καθεζόμενον» ὄχι «ἐν

μέσω τῶν διδασκάλων», ἀλλ' «ἐν μέσῳ μικρῶν παιδῶν».

Τί εἶχε συμβῆ; Ὅπως πλησιάζαμε στή Φανερωμένη, ἀντελήφθη, ὅτι μαθητές δημοτικοῦ σχολείου πλησιάζαν γιά ἐκδρομή. Κοντοστάθηκε, μᾶς ἄφησε, ἔβαλε τά παιδιά νά καθίσουν στό χορτάρι, κάθισε κι ὁ ἴδιος ανάμεσά τους, κατά γῆς, κι ἄρχισε κουβέντα μέ τά παιδιά!

Αὐτό ἦταν τό ἔργο του. Σάν νά ἔλεγε ἀπαντώντας στήν ἀπορία μας: «Δέν ξέρετε, ὅτι ἐν τοῖς παιδίοις δεῖ εἶναί με;» (Λουκ. β' 49). Χαμογέλασε καί μᾶς προσκάλεσε στήν ὁμορφὴ κατηχητικὴ του συντροφιά.

● Τό τέταρτο: Ἡ ἀπέχθειά του στίς πομπώδεις ἀρχιερατικές ἐμφανίσεις καί στίς φωτογραφικές δεσποτικές τυμπανοκρουσίες.

Ὁ ἴδιος ἦταν ἀπίστευτα ἀπλοῦς στήν ἐμφάνισι. Ὅταν στό Αἴγιο θά παρουσιάσαμε τό βιβλίον του «*Ἡ ὑπακοή*», μέ πολλή πίεσι τοῦ Μητροπολίτου Αἰγιαλείας Ἀμβροσίου δέχτηκε νά κρεμασθῆ στή στήθος του μικρό ἐγκόλπιο.

Θλιβόταν δέ κυριολεκτικά καί ἀγανακτοῦσε γιά τά ἐκκλησιαστικά ἔντυπα μέ πλῆθος φωτογραφιῶν μεγαλοσχημῶν ρασοφόρων. Μοῦ ἔγραφε σέ μιά του ἐπιστολή:

«Μπορεῖ νά φαντασθῆ κανεῖς ἱατρικό περιοδικό, νά δημοσιεύῃ φωτογραφία ἱατροῦ, πού μέ ἀκουστικά στ' ἀντιὰ ἐξετάζει ἀσθενῆ; Μά κάτι τέτοιο εἶναι ἀυτονόητο. Ἀποτελεῖ εἶδησι, ὅτι ὁ ἱατρός μέ τήν ἀσπρη μπλούζα παίρνει τήν πίεσι ἀσθενοῦς;

Ἄλλο τόσο εἶναι εἶδησις, ὅτι κάποιος ἀρχιερεὺς μέ ἄμφια τελεῖ ἀγιασμό ἢ ἑσπερινό ἢ λειτουργία; Τί ἄλλο θά κάνη; Ἀυτονόητα πράγματα γίνονται ἐπιδεικτικές φιγούρες!».

* * *

Ὁ μακαριστός ἐπίσκοπος Σηλυβρίας Αἰμιλιανός θά μείνη, μέ τήν ιδιοτυπία του φυσικά, ὑπόδειγμα κληρικοῦ, πού ἔζησε στά πλέον κοσμικά εὐρωπαϊκά

κέντρα καί παρέμεινε ἄτυφος διάκονος ὀρθοδόξου ὁμολογίας καί ἀγάπης. Ὑπόδειγμα ἐπισκόπου, πού δέν τόν ἄγγιξε ἡ ἔπαρσις, ἀλλά παρέμεινε ἀφανῆς διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου.

* * *

Στή συνέχεια δημοσιεύω περικοπὴ ἀπ' τήν παρουσίασι τοῦ βιβλίου του «*Ἡ ὑπακοή εἶναι δύναμις, ὄχι ἀδυναμία*», πού μοῦ ἀνετέθη καί ἔγινε στό Αἴγιο τό 2003:

.....

● Καλοῦμαι νά παρουσιάσω τό βιβλίον ἐνός σεβασμίου ἐπισκόπου, πού ἡ καρδιά του δονεῖται ἀπό ἱεραποστολικὴ ἀγάπη. Ὁ ἐπίσκοπος Αἰμιλιανός, Μητροπολίτης Σηλυβρίας δέν ταυτίστηκε ποτέ μ' αὐτό, πού ὀνομάζουν δεσποτικὴ ἐξουσία. Τῆ θέσι του στήν Ἐκκλησία τὴν εἶδε πάντα σάν διακονία. Τό ρόλο του τόν εἶδε σάν τοῦ σποριά, πού ἀκατάπαυστα σπέρνει τό λόγο τῆς υἱαινούσης διδασκαλίας. Τὴν ἀποστολή του τὴν βάδισε σάν χριστομίμητη πορεία.

● Καλοῦμαι νά παρουσιάσω ἕνα βιβλίον τοῦ ἐπισκόπου Αἰμιλιανοῦ, πού μιλάει γιά τό πιό δύσκολο ἔργο τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἶναι τό ἔργο τῆς ὑπακοῆς.

...Μιλώντας γιά τὴν ὑπακοή ξεκινᾷ κανεῖς ἀπ' τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, τό ξύλο τῆς ὑπακοῆς.

Ἀπ' τό Σταυρό αὐτό ξεκίνησε ὁ Σεβασμιώτατος συγγραφέας.

Τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ μικρὸ παιδί δέν τὴν εἶδε σάν θρόνον καί ἀνεσι, ἀλλὰ σάν συσταύρωσι καί πόνο. Παιδί τοῦ ξεριζωμένου, τοῦ σταυρωμένου Ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, βρέθηκε στήν Ἀθήνα. Ἀκολούθησε τὴ σταυρωμένη πορεία τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, πού συνίσταται σέ μιά φράσι: Ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὑποτάχθηκε στό κάλεσμα τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅπου ἐργάστηκε ὡς λειτουργὸς τῆς χάριτος, δέν ξέχασε τό διακονικὸ

στοιχείο, αφού πιστεύει ακράδαντα, ότι ο Χριστός «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονησαί» (Ματθ. κ' 28).

Ἐκ πρώτης ὄψεως δέν φαίνεται, νά ἔζησε ὁ ἴδιος σέ κοινόβιο ὑπακοῆς, ὡς ὑποτακτικός Μονῆς ἢ ὡς ἀφανῆς ἐργάτης Ἀδελφότητος. Οἱ θέσεις μάλιστα, πού ὡς ἐπίσκοπος ἔχει, δίνουν τήν ἐντύπωσι κάποιου κοσμοπολίτη κληρικοῦ, πού γνωρίζει τίς χώρες τῆς Εὐρώπης καί ἄλλων χωρῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ, πού συνομιλεῖ μέ ὁμοδόξους καί ἑτεροδόξους καί σέ ξένες γλώσσες, πού ἔχει σχέσεις μέ πρόσωπα ὑψηλῆς πνευματικότητας.

Καί ὁμως ὁ Σηλυβρίας Αἰμιλιανός δέν εἶναι ἓνας «κοσμογυρος», ἀλλ' εἶναι ἓνας «κοσμοκαλόγερος». Ποτέ δέν κρέμασε ὡς ἄχρηστη τήν καλογερική του ιδιότητα. Ποτέ δέν ξέχασε τό διακονικό του ρόλο. Ποτέ δέν δέχτηκε ν' ἀλλοιωθῆ γιά νά ὑπερφρονῆση «παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν» (Ρωμ. ιβ' 3).

• Ἄν ἡ ὑπακοή εἶναι μία κένωσις, ἔζησε καί ζῆ τό ἄδειασμα τοῦ ἐγώ, τό ἄδειασμα τῆς ἀγάπης του.

Δέν ἔγινε ἐπίσκοπος, γιά ν' ἀποκτήσῃ κοσμική ἐξουσία καί δύναμι.

Δέν ἔγινε ἐπίσκοπος, γιά ν' ἀπαιτήσῃ ἀπ' τοὺς κατωτέρους τυφλή ὑποταγή.

Δέν ἔγινε ἐπίσκοπος, γιά νά καταστῆ «Γέροντας» μέ τήν ἀρρωστημένη σημασία, πού ἔχει πάρει στίς μέρες μας ὁ ὄρος. Ὁ προλογίζων τό βιβλίον τῆς «ὑπακοῆς» Σεβασμ. Μητροπολίτης Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος, σημειώνει γιά τόν ἀρρωστημένο Γεροντισμό καί τήν ἀρρωστημένη ὑπακοή: «Ἐνας αὐτοχρισμένος Γέροντας, συνήθως ἀνώριμος, ἐγωπαθῆς καί ἀδιάκριτος, πού δέν ἐθήτευσε καί δέν ἐμαθήτευσε στήν ὑπακοή, χρησιμοποιεῖ τό μέσο τῆς ὑπακοῆς ὡς ὄργανο πρὸς αἰχμαλωσίαν ψυχῶν» (σελ. 11).

• Ἄν ὑπακοή σημαίνει ταπεινώσις καί ὄχι προβολή, τότε ὁ ἐπίσκοπος Αἰμιλιανός ἀνήκει στούς ἐργάτες τῆς ἀγίας ὑπακοῆς.

Ἀκούγοντας τή φωνή τοῦ Θεοῦ, ἐπί χρόνια τώρα γίνεται ὁ ἀναμεταδότης

τῆς αἰωνιότητος στή σύγχρονη κοινωνία. Δέν ἔχει προσφέρει μόνο τά ὑλικά ἀγαθά του σέ ἔργα ἀγάπης καί ὑπακοῆς, ὅπως εἶναι εὐαγγῆ ἰδρύματα, κατασκευασεῖς, μοναστήρια, ἀλλά προσφέρει μέ κενωτικό τρόπο, δηλαδή, μέ ἀπλότητα, τό λόγο τῆς Ἀλήθειας, τό λόγο τῆς ἐλπίδας καί τῆς ζωῆς.

Θλίβεται, ὅταν ἀντί νά προβάλλεται ὁ Χριστός, προβάλλεται τό φτωχό καί μηδαμινό ἔργο κληρικῶν, μέ πομπώδη μάλιστα τρόπο.

• Ἄν ὑπακοή σημαίνει τή σωστή χειραγωγή ψυχῶν «εἰς Χριστόν», τότε ὁ ἐπίσκοπος Αἰμιλιανός λειτουργεῖ τό ἔργο τῆς ὑπακοῆς.

Δέν ἐργάζεται γιά τήν προβολή καί τήν ἐπίδειξι, γιά τήν αὐτοδιαφήμισι καί τήν αὐτοϊκανοποίησι. Ἐργάζεται ἀθόρυβα γιά νά περνά ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπίκαιρο μικρό βιβλίο γιά τό Γάμο

Πῶς καί γιατί ὁ γάμος

Ἡ καλύτερη ἀντίστασις στήν ἐπιχειρούμενη διάλυσι τοῦ Γάμου εἶναι νά διαδοθῶν οἱ Εὐαγγελικές ἀλήθειες.

Δυό εὐρώ τιμᾶται τό σχετικό βιβλίο τοῦ π. Δανιήλ Ἀεράκη. Κυκλοφορεῖ σέ νέα ἔκδοσι. Σέ ποσότητα γίνεται ἐκπτώσις.

Παραγγελίες: Τηλ.: 2103212713
2109765440

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

“Οχι θρησκευτικός, ἀλλ’ ἐκκλησιαστικός Γάμος!”

Οχι λέμε στὸν **πολιτικό** γάμο, γιατί εἶναι ἐπίσημη πορνεία. “Οχι λέμε στὸ ἐτοιμαζόμενο «**σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης**», γιατί πρόκειται γιὰ βραβεῖο πορνικῆς ἀσυδοσίας καὶ ἀποδοχῆ τῆς διαστροφῆς τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Ναι λέμε στὸν **ἐκκλησιαστικό** Γάμο. Ἀλλὰ τότε ἔχουμε πραγματικά ἐκκλησιαστικό γάμο;

- Ἐκκλησιαστικός γάμος εἶναι αὐτός, πού τόν δέχονται **μέ πίστι** τὰ **συνειδητά** μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχουν πρόθεσι ὄχι γιὰ ἓνα φαντασμαγορικό ἢ παραμυθένιο θρησκευτικό «**φολλλόρ**».

- Πιστεύουν, ὅτι ὁ Γάμος δέν εἶναι ἀπλῶς ἱερολογία, ἀλλ’ εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Νοεῖται γάμος χωρὶς **εὐλογία** τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας; Εἶναι σάν νά λέμε, ὅτι ὑπάρχει θεία Κοινωνία χωρὶς θεία Λειτουργία, χωρὶς τὴν εὐλογία ἀπ’ τὸ λειτουργοῦ ἱερέα τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου!

Χωρὶς τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας οἱ γαμικές σχέσεις εἶναι **πορνικές**. Μετά τὴν εὐλογία εἶναι σχέσεις **ιερές**.

- Πιστεύουν, ὅτι ὁ Γάμος δέν εἶναι ἀπλῶς μιὰ θρησκευτική τελετή, ἀλλ’ εἶναι μιὰ **ἐκκλησιαστική πράξις** μέ βαθύ θεολογικό νόημα.

Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ἦταν ἀπλῆ ἢ τελετή τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Κοινωνίας. Ἦταν μιὰ ἀπλῆ εὐλογία τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου. Ὑπῆρχε πάντως τὸ στοιχεῖο τῆς λειτουργικῆς εὐλογίας. Ἔτσι κι ἡ τελετή τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἦταν ἀπλῆ στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία. Περιοριζόταν στὴν ἀπλῆ εὐλογία τοῦ ἐπισκόπου. Ἀλλ’ αὐτὴ ἡ εὐλογία εἶναι τὸ βασικό στοιχεῖο στὸ μυστήριο. Εἶναι ἐκεῖνο, πού **καθιερώνει** τίς σχέσεις τῶν δύο προσώπων ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἡ εὐλογία ἀγιάζει τίς σχέσεις τοῦ γάμου.

- Πιστεύουν, ὅτι ὁ Γάμος δέν εἶναι μιὰ ἀπλῶς τελετή κοινωνικοῦ χαρακτήρα, ἀλλ’ εἶναι **μυστήριο ἐνώσεως** μυστικῆς καὶ ἄρρηκτης δύο προσώπων, ἐν Χριστῷ.

Μέ τὸ γάμο ἀποκαθίσταται ἡ πληρότητα τοῦ ἀνθρώπου. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἶδες τοῦ γάμου τὸ μυστήριον; Ἐποίησεν ἐξ ἑνός ἓνα, καὶ πάλιν τοὺς δύο τούτους ἓνα ποιήσας, οὕτω ποιεῖ ἓνα. Ὡστε καὶ νῦν ἐξ ἑνός τίκτεται ἄνθρωπος. Γυνή γάρ καὶ ἀνὴρ οὐκ εἰσὶν ἄνθρωποι δύο, ἀλλ’ ἄνθρωπος εἷς... Καὶ ἀπ’ αὐτῆς δέ τῆς τοῦ σώματος διαπλάσεως ἴδοι τις ἄν, ὅτι ἐν εἰσὶν ἀπὸ γάρ τῆς πλευρᾶς γέγονε, καὶ ὡσπερ ἡμίτομα δύο» (Ε.Π.Ε. 22,342-344). Μετά φρασις: Κατάλαβες τί μεγάλο μυστήριο εἶναι ὁ γάμος; Ἀπ’ τὸν ἓνα, τὸν Ἀδάμ, ἐφτιαξε ἄλλον ἓνα, τὴν Εὔα. Κι ὕστερα ἀφοῦ ἐνώνει τοὺς δύο σέ ἓνα, μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο ξανάρχεται στὸν ἓνα. Ἐπομένως καὶ τώρα ἀπὸ ἓνα γεννιέται ὁ ἄνθρωπος. Διότι ἡ γυναίκα καὶ ὁ ἄντρας δέν εἶναι δύο ἄνθρωποι, ἀλλ’ ἓνας... Αὐτὸ διαπιστώνεται κι ἀπ’ τὴν διάπλασι τοῦ σώματος. Διότι ἡ γυναίκα ἔγινε ἀπ’ τὴν πλευρά τοῦ ἄντρα. Δυὸ μισὰ ἐνώνονται σέ ἓνα (μέσα στὸ γάμο).*

- Πιστεύουν, ὅτι ὁ Γάμος τους ἔχει τὴν ἀναφορὰ του στὴ σχέση **Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας**.

Χριστὸς καὶ Ἐκκλησία — Νυμφίος καὶ νύμφη.

Ἀγάπη καὶ θυσία τοῦ Χριστοῦ — Ἀγάπη καὶ θυσία τοῦ ἀνδρα γιὰ τὴ γυναίκα.

Σεβασμός Ἐκκλησίας στό Χριστό — Σεβασμός τῆς γυναίκας στόν ἄνδρα.
Συνοψίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐγώ δέ λέγω εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. ε' 32).

● Ἐκκλησιαστικός γάμος εἶναι αὐτός, πού τόν δέχονται πρόσωπα (ὀρθόδοξοι χριστιανοί), **σωστά προετοιμασμένα**.

Γιά κάθε μυστήριο, ἀλλά καί ἀγιαστική πράξι, προϋποτίθεται ἡ **μετάνοια** καί ἡ **ἐξομολόγησις**. Τό νέο καί ἀναντικατάστατο στοιχεῖο, πού ὁ Χριστός προσφέρει, εἶναι ἡ **χάρις**. Ἄλλ' αὐτή ἡ χάρις παρέχεται «μόνον ταπεινοῖς» (Ἰακ. δ' 6. Ἀ' Πέτρο. ε' 6). Καί ὁ ταπεινός φαίνεται κυρίως στή μετάνοια καί στήν ἐξομολόγησι τῶν ἁμαρτημάτων του.

□ Ἄν στό προδρομικό βάπτισμα προηγεῖτο ἐξομολόγησις τῶν ἁμαρτιῶν (Ματθ. γ' 6), περισσότερο στό χριστιανικό βάπτισμα προηγεῖται ἐξομολόγησις τοῦ βαπτιζομένου (ἂν εἶναι ἐνήλικος) ἢ τῶν γονέων καί τοῦ ἀναδόχου (ἂν πρόκηται γιά νήπιο ἢ βρέφος).

□ **Κι** ἀκόμα περισσότερο προηγεῖται ἐξομολόγησις στόν ὀρθόδοξο γάμο, ὅπου δυό πρόσωπα ἐνώνονται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τονίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Μυστήριον τελεῖται μέγα. Συνέρχονται καί ποιοῦσιν οἱ δύο ἓνα. Ἔρχονται ἐν σῶμα γενησόμενοι. Ἴδου πάλιν ἀγάπης μυστήριον. Ἄν οἱ δύο μή γένωνται ἐν, οὐκ ἐργάζονται πολλούς. Ὅταν δέ εἰς ἐνότητα ἔλθωσι, τότε ἐργάζονται. Πολλή τῆς ἐνώσεως ἡ ἰσχύς*» (Ε.Π.Ε. 22,342). Μετάφρασις: Μεγάλο μυστήριο τελεῖται. Συνενώνονται δυό πρόσωπα σέ ἓνα. Προσέρχονται στό γάμο γιά νά γίνουν ἓνα. Νά πάλι τῆς ἀγάπης τό μυστήριο! Ἄν οἱ δυό δέν γίνουν ἓνα, δέν προέρχονται οἱ πολλοί. Ὅταν ὁμως ἐρχονται σέ γάμο κοινωνία, τότε φτιάχνουν τοὺς πολλούς. Πολλή εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἐνώσεως.

□ Πῶς ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ ἐπίσκοπος δέχονται νά τελέσουν Γάμο σέ πρόσωπα, πού εἶναι τελείως **ἀπροετοίμαστα**; Μεταδίδουν τή θεία Κοινωνία σέ πρόσωπα, πού ἔχουν κωλύματα, σοβαρά ἁμαρτήματα, καί μάλιστα ἀνεξομολόγητα; Πῶς εὐλογοῦν τήν ἐν Χριστῷ κοινωνία δυό προσώπων, πού βαρύνονται μέ πραγματιαῖες σχέσεις, ἀκόμα καί μέ ἐκτρώσεις, καί πού δέν θέλησαν νά ἐξομολογηθοῦν;

□ Ὅποιος συνειδητά **μυκτηρίζει** τό μυστήριο τοῦ Γάμου, δεχόμενος τό λεγόμενο πολιτικό ἢ τό λεγόμενο «*σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης*», αὐτός δέν ἀνήκει στήν Ἐκκλησία. Ἄπ' τήν ἄλλη μεριά δεχόμεστε στό ναό πρόσωπα, πού μυκτηρίζουν ἓνα ἄπ' τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι ἡ **Ἐξομολόγησις!**

● Ἐκκλησιαστικός γάμος εἶναι αὐτός, πού τελεῖται μέ **σεμνότητα** καί **εὐλάβεια**.

Ἄν σ' ἓνα Γάμο στό Ναό προσέρχεται ἡ νύφη ξεγυμνωμένη, μόνο καί μόνο γιά νά ἐπιδείξει τά σωματικά της κάλλη καί νά προσελκύσει αἰσχροά βλέμματα παρόντων, κληρικῶν καί λαϊκῶν, τότε τί διαφέρει αὐτός ὁ Γάμος ἀπ' τόν «πολιτικό»; Κοσμικό τό κριτήριό ἐκεῖ, στό δημαρχεῖο, κοσμικό κριτήριό καί ἐδῶ, στό Ναό.

Ἡ ἄπλη παρουσία σ' ἓνα Ναό δέν προσδίδει ἀπαραίτητα καί τό χαρακτηρὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πράξεως. Πρέπει νά ὑπάρχουν ἡ **σεμνότητα** στήν ἐμφάνισι, ἡ **εὐλάβεια** στή στάσι μέσα στό Ναό, ἡ **προσευχή** τήν ὥρα τῆς ἀκολουθίας.

● Προσοχή! Οἱ δεδηλωμένοι ἄπιστοι ἀρνοῦνται τόν ἐκκλησιαστικό Γάμο. Οἱ κατ' ὄνομα μόνο ὀρθόδοξοι χριστιανοί τελοῦν χλευάζοντας τόν ἐκκλησιαστικό Γάμο. Τό πρῶτο **ἄρνησις**, τό δεύτερο **ὑποκρισία**. Καί τά δυό **ἀσέβεια!**

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

‘Ο ἔσχατος ἐχθρός

Α' Κορ. ιε' 24-26

Ἄρχιμ. Δαυήλ Γ. Ἀεράκης
Ἡ ἐξουσία τοῦ Μεσσία (στ. 24)

Θεός τῆς Ἱστορίας, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ἀρχίζει τὴν παρουσία Του στὸν κόσμο μετὰ τὴν οὐράνια ἐπισήμανσι, ὅτι εἶναι αἰώνιος Βασιλιάς. Ἦδη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ προαναγγέλλει σπὴν Παρθένου τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. «Καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. α' 32-33).

• Ἀπ' τὸ θρόνο τῆς σαρκώσεως στὸ θρόνο τῆς σταυρώσεως.

• Ἀπ' τὸ θρόνο τοῦ πόνου στὸ θρόνο τῆς δόξας, πού εἶναι ἡ Ἀνάστασις.

• Ἀπ' τὸ θρόνο τῆς ἐπίγειας δόξας καὶ τοῦ θριάμβου ἐπὶ τῶν κραταιῶν τῆς γῆς, στὸ θρόνο τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὡς Θεάνθρωπος μετὰ τὴν Ἀνάληψι κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρὸς.

• Καὶ ἀπ' τὸ θρόνο τῆς μεσιτείας καὶ αἰωνίου σωτηρίας, στὸ θρόνο τῆς παγκοσμίου κρίσεως. Ἐδῶ πλέον θὰ εἶναι ἡ βασιλεία τῆς δευτέρας Του παρουσίας. Ἡ δύναμις τοῦ ἰσχυροῦ Θεοῦ θὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Καθένας θὰ πάρῃ τὴν θέσι του, στὸ δικό του «τάγμα», ὅπως ἐπέλεξε. Καὶ ὕστερα; Γι' αὐτὸ τὸ ὕστερα μιλάει σπὴ συνέχεια ὁ Παῦλος: «Εἶτα τὸ τέλος, ὅταν παραδῶ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν. Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρι οὗ ἂν θῆ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ἐσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος» (στ. 24-26).

Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: «Ἐπειτα εἶναι

τὸ τέλος, ὅταν θὰ παραδῶσθ τὴ βασιλεία (πού ἔλαβε ὡς ἄνθρωπος Μεσσίας) στὸ Θεό καὶ Πατέρα, ὅταν θὰ ἔχῃ καταργήσει κάθε ἀρχὴ καὶ κάθε ἐξουσία καὶ δύναμι. Πρόκειται, δηλαδή, νὰ βασιλεύῃ μέχρις οὗ (ὡς βασιλιάς) θέση ὅλους τοὺς ἐχθροὺς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια Του. Τελευταῖος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος».

• Γύρω ἀπὸ τὴν ἐσχατολογία πολλοὶ πλανήθηκαν καὶ πλανῶνται. Ἡ σωστικὴ ἐρμηνεία τῆς Γραφῆς εξασφαλίζεται μετὰ τὴ μελέτη τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ μετὰ τὸ θεῖο φωτισμό.

Οἱ δύο βασιλεῖες

• Ποιά βασιλεία θὰ παραδῶσθ ὁ Χριστός στὸν Πατέρα; Τί ἐννοεῖ ὁ λόγος: «Εἶτα τὸ τέλος, ὅταν παραδῶ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ» (στ. 24); Ὁ Χριστός ἔχει δύο βασιλεῖες.

Τὴ μία τὴν εἶχε πάντοτε, ὡς Θεός Λόγος, συνάναρχος μετὰ τὸν Πατέρα. Εἶναι ἡ βασιλεία τῆς κτίσεως, τῆς δημιουργίας. Εἶναι ἡ βασιλεία Του ὡς Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εἶναι ἡ «ἐυλόγημένη βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Αὐτὴ ἡ βασιλεία εἶναι ἐπὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων, εἴτε τὸ θέλουν, εἴτε ὄχι. Ὁ ἥλιος βασιλεύει πάνω σ' ὅλη τὴ γῆ, ἔστω κι ἂν μερικοὶ βρίσκονται συνεχῶς σὲ σκοτεινὰ ὑπόγεια.

Αὐτὴ τὴ βασιλεία δέν θὰ τὴν παραδῶσθ ποτέ ὁ Χριστός. Δέν ὑπάρχει χρόνος, πού τὴν ἔλαβε, ἀφοῦ εἶναι ὁ αἰδιος Θεός Λόγος. Δέν ὑπάρχει χρόνος, πού θὰ τὴν παραδῶσθ, ἀφοῦ εἶναι ὁ αἰώνιος Θεός Λόγος.

Τὴν ἄλλη βασιλεία τὴν ἔλαβε ἀπ' τὸ Θεό Πατέρα. Εἶναι ἡ ἐξουσία τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν. Ἡ ἐξουσία τοῦ Μεσσία, τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ. Ἡ βασιλεία, πού λέγεται Ἑκκλησία. Καὶ ξαπλώνεται αὐτὴ ἡ βασιλεία καὶ σ' ὅλη τὴ γῆ καὶ σ' ὅλο τὸν οὐρανό.

Μέ τήν πρώτη βασιλεία Του, ὡς Θεοῦ Λόγου, συμβασιλεύει μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, «*συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι*». Μέ τή δεύτερη οἱ πιστοί συμβασιλεύουν μέ τό Χριστό. «*Εἰ ὑπομένομεν, καί συμβασιλεύσομεν*» (Β΄ Τιμ. β΄ 12).

● Τή βασιλεία Του ὡς Σωτήρος τοῦ κόσμου θά τήν παραδώσῃ, λέει ὁ Παῦλος: «*Εἶτα τὸ τέλος, ὅταν παραδῶ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καί Πατρὶ*» (στ. 24). Τοῦ τήν ἔδωσε ὁ Πατέρας. Ἄς θυμηθοῦμε τό λόγο τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς: «*Πάτερ, δόξασόν σου τόν Υἱόν, ἵνα καί ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε, καθώς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ ζωὴν αἰώνιον*» (Ἰωάν. ιζ΄ 1-2). Καί τή βεβαίωσι, πού τόνοισε στοὺς Μαθητές Του μετὰ τήν Ἀνάστασι: «*Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς*» (Μαθ. κη΄ 18).

Τοῦ τήν ἔδωσε. Θά τήν παραδώσῃ. Πότε; Ὅταν ὀλοκληρωθῇ τό ἔργο τῆς ἀπολυτρώσεως. Ὅταν παύσῃ νά εἶναι «*μεσίτης Θεοῦ καί ἀνθρώπων*» (Α΄ Τιμ. β΄ 5. Ἐβρ. θ΄ 15). Ὅταν θά καταργηθοῦν πλήρως οἱ ἐχθροί Του. «*Ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καί πᾶσαν ἐξουσίαν καί δύναμιν*» (στ. 24).

● Ἐδῶ μιλάει γιά ἀρχή καί ἐξουσία. Ποιά εἶναι; Ἡ ἐξουσία τῶν ἀνθρώπων σπὶ γῆ δέν θά ὑπάρχῃ φυσικά, ἀφοῦ ὁ κόσμος αὐτός θά ἔχῃ μεταμορφωθῇ. Οὔτε θά ἰσχύουν τότε, τήν «*ἡμέραν Κυρίου*» (Α΄ Θεσ. ε΄ 2), οἱ ἐπίγειες ἐξουσίες, πού φανατικά πολέμησαν τόν Ἰησοῦ καί τήν Ἐκκλησία Του. Τότε «*πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καί ἐπιγείων*» (Φιλιπ. β΄ 10). Θά καταργηθῇ καί ἡ «*ἐξουσία τοῦ σκότους*» (Κολοσ. α΄ 13), ὁ διάβολος καί οἱ δυνάμεις του.

● Ὁ Χριστός νίκησε τή μονοκρατορία τοῦ Διαβόλου. Δέν τόν κατάργησε ὁμως. Παραμένει «*ὁ τοῦ κόσμου τούτου ἄρχων*» (Ἰωάν. ιδ΄ 30), ἀλλά δέν ἔχει ἐξουσία νά πειράξῃ τό Χριστό, οὔτε καί τούς ἀγίους, ὅταν ὄντως ζοῦν «*ἐν Χριστῷ*» καί «*σύν Χριστῷ*». Παραμένει ὡς ὁ ἀντίπαλος στόν πνευματικό ἀγῶνα τοῦ χριστιανοῦ. Ἀλλά μέ περιορισμένες δυνατοότητες, κάποτε καί ἀποδυναμωμένος.

Τότε, τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως, θά «*καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καί πᾶσαν ἐξουσίαν καί δύναμιν*» (στ. 24) ὁ Κύριος.

Ἡ κατάργησις τοῦ θανάτου (στ. 25-26)

Εἶναι ἀνάγκη ὁ Χριστός νά ἔχῃ τή βασιλεία, δηλαδή, τήν ἐξουσία ὡς Θεάνθρωπος,

πάντοτε νικώντας, μέχρις ὅτου καταργηθοῦν τελείως καί ἐξαφανισθοῦν οἱ δυνάμεις τῶν ἐχθρῶν του. «*Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῆ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ*» (στ. 25). Προσοχή! Δέν λέει, ὅτι θά ἐξαφανισθοῦν οἱ ἐχθροί Του. Ἡ δύναμις, ἡ ἐξουσία τους θά καταργηθῇ. Οἱ ἐχθροί θά παραμείνουν, ἀλλά «*ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ*» (στ. 25). Ἐξουθενωμένοι θά ὑπάρχουν. Μόνο; Βασανιζόμενοι στόν τόπο, πού γι' αὐτούς ἔχει ἐτοιμασθῇ (Μαθ. κε΄ 41).

● Ἔνας μόνο θά καταργηθῇ ὡς ἐξουσία, ὡς δύναμις, ὡς τυραννία, ὡς πραγματικότητα. Εἶναι ὁ θάνατος. «*Ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος*» (στ. 26).

● Ἄς μή νομίση κανεὶς, ὅτι, ἐπειδὴ δέν θά ἔχῃ χώρους, γιά νά βασιλεύῃ ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος, θά καταργηθῇ καί ἡ βασιλεία Του. Ἔνας στρατηγὸς ἐξοντώνει τελείως τοὺς ἐχθρούς, ἀλλά δέν παύει νά εἶναι στρατηγός. Στὴν περίπτωση τοῦ Χριστοῦ συμβαίνει κάτι ἀπείρως σπουδαιότερο. Ὅχι μόνο δέν θά ἀτονίσῃ ἡ βασιλεία Του, ἀλλά θά συνεχίζεται λαμπρότερη. Ὅσον ὅλοι οἱ δίκαιοι τό Βασιλέα Χριστό θά δοξολογοῦν ἀενάως. Αὐτοῦ ἡ ἀγάπη καί ἡ θυσία τοῦς κατέστησε κοινωνούς τῆς αἰωνίου ζωῆς, μετόχους τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.

● Τό «*ἄχρις οὗ*» (στ. 25) ἀναφέρεται στο παρελθόν. Δέν ἀποκλείει τό μέλλον. Τό ὅτι μέχρι νά καταργήσῃ κάθε ἐχθρὸ θά εἶναι ὁ δυνατός Βασιλιάς, αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι μετὰ δέν θά εἶναι. Τό «*ἄχρις οὗ*» ἐκλαμβάνεται ὅπως τό «*ἕως οὗ ἔτεκε*» (Μαθ. α΄ 25) γιά τήν Παρθένο, πού δέν ἀποκλείει τή μελλοντική της παρθενία, ἀλλ' ἀναφέρεται ἀπλῶς στο διάστημα μέχρι τή γέννησι τοῦ Βρέφους. Δέν εἶχε ὁ Ἰωσήφ σχέσεις γαμικές μέ τήν Παρθένο σ' ὅλο τό διάστημα τῆς μυστηριώδους κυοφορίας.

Ἡ Εὐαγγελιστὴς ἀναφέρεται στο παρελθόν. Δέν ἐνδιαφέρεται, σ' ἐκεῖνο τό σημείο, γιά μέλλον.

Ἄσφαλως ἡ Παρθένο, πού ἔζησε τό ὑψίστο θαῦμα, ἀξιώθηκε καί τοῦ μικροτέρου θαύματος, δηλαδή, τῆς ἰσοβίου παρθενικῆς ζωῆς, κάτι, πού καί σέ ἀπλούς ἀκόμα ἀνθρώπους ἐπιτυγχάνεται μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ.

αγόρια

Δημοτικού

26 Ιουνίου - 6 Ιουλίου
(10 ημέρες) 90 €

Γυμνασίου - Λυκείου

7 - 20 Ιουλίου
(14 ημέρες) 100 €

κορίτσια

Γυμνασίου - Λυκείου

21 Ιουλίου - 4 Αυγούστου
(15 ημέρες) 100 €

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Μέχρι τις 15 Ιουνίου
για τα αγόρια και
μέχρι τις 28 Ιουνίου
για τα κορίτσια.

Στά τηλέφωνα:
210 3212713 & 210 9765440

Συμπληρώστε δήλωση
και στείλτε την στη διεύθυνση:
«Βαπτιστής»,
Χριστοκοπίου 12 - 105 54, Αθήνα

*Δύο εβδομάδες στην ωραία
χριστιανική κοινωνία
για να χαρούν τα παιδιά
την καρδιά του Χριστού*

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ συμβίωσις μετὰ τὴν ζωὴν

Εξαρτήθηκε Ἐκεῖνος γιὰ νὰ ἐλευθερωθῶμε ἐμεῖς. Ἡ δική Του ἐξάρτησις στό Σταυρό, δική μας ἀπεξάρτησις ἀπ' τὴ σκλαβιά τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἐνας ἐξαρτήθηκε, ὁ ἀπόλυτα Ἐλεύθερος, γιὰ νὰ ζήσουμε ἐλεύθερα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι φυσικά πιστεύουν «εἰς Αὐτόν» καὶ Τόν δέχονται «Ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

• Ὄταν ὁ Θεὸς συμβιώνῃ μετὰ τὸν ἄνθρωπο, γίνεται Θεὸς ἄνθρωπος.

• Ὄταν ἡ Ἀλήθεια συμβιώνῃ μετὰ τὴν Ἀγάπη, γίνεται σὰρκωσις.

• Ὄταν ὁ Χριστὸς συμβιώνῃ μετὰ τὴν ταπείνωσι, γίνεται σταύρωσις.

• Ὄταν ὁ θάνατος συμβιώνῃ μετὰ τὴν ζωὴν, γίνεται ἀνάστασις.

• Ἐνας ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τοῦ Σταυροῦ. Ὅλοι ἀνεβαίνουμε στό πλατύσκαλο τοῦ Σταυροῦ, πού λέγεται Ἀνάστασις. «Ὁ Σταυρὸς Σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ Σου.

Καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες Σέ τὸν ἀναστάντα Θεόν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς» (αἶνος πλ. β').

Πάνω στό Σταυρὸ λειτουργοῦν οἱ πιὸ καταπληκτικὲς συμβιώσεις:

- Συμβιώνουν ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη.
- Συμβιώνουν ἐλευθερία καὶ ἐξάρτησις.
- Συμβιώνουν ἀγιότητα καὶ ἀμαρτία.
- Συμβιώνουν αἶμα καὶ δάκρυ.
- Συμβιώνουν χρόνος καὶ αἰωνιότητα.
- Συμβιώνουν Πάθος καὶ ἀπάθεια.
- Συμβιώνουν Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.
- Ἐνας στό Σταυρὸ, ὁ Χριστὸς. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τὸ μπαλκόνι τοῦ Σταυροῦ, πού λέγεται Ἀνάστασις, ἀτενίζουμε τὴν αἰώνια ζωὴ. Ὁ Χριστὸς «συν-εζωοποίησεν ἡμᾶς καὶ συν-ἠγειρεν ἡμᾶς καὶ συν-εκάθισεν ἡμᾶς ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. β' 5).

• Μετὰ τὸ Σταυρὸ ἐλεύθερα συμβιώνουμε μετὰ τὸ Χριστὸ τῆς Ἐκκλησίας σέ τούτῃ τῇ ζωὴ.

• Μετὰ τὴν Ἀνάστασις ἐλεύθερα συμβιώνουμε μετὰ τὸ Χριστὸ τοῦ Οὐρανοῦ στήν ἀτέλειωτη βασιλεία Του.

Φάρος γιὰ νὰ σκοντάφτουν!

Ε Χριστὸς «κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν» (Λουκ. β' 34). Ὅσοι σκοντάφτουν πάνω στό βράχο τῆς Ἀλήθειας Του, πέφτουν καὶ τσακί-

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτῆτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίᾳ συνδρομῆ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: 25 \$.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγὲς καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Πασχαλινὲς εὐχὲς

Ἀνέστη ὁ Χριστός!

Οἱ Ἄγγελοι σκιροῦν ἀπὸ χαρᾶ.

Ἀνέστη ὁ Χριστός!

Ἡ ζωὴ τώρα κυριαρχεῖ,
πάει πιά ὁ θάνατος.

(Ἀπὸ τὸν Κατηχητικὸ Λόγο)

ζονται. "Όσοι όμως πιστεύουν στην Άγάπη Του και μετανοούν, ανασταίνονται.

Κάποιος κληρικός θέλησε όχι μόνο να κοντράρη δημόσια στο Εύαγγέλιο του Ίησού, αλλά να γίνη και άφορμή να σκοιτάφουν πολλοί, πού ταξειδεύουν στά σκοτεινά.

Φάρος είναι τό επίθετό του.

Άλλ' «ήγάπησε τό σκότος μάλλον ή τό φώς» (Ιωάν. γ' 19). Ζήλωσε δόξαν **φωτοσβέστη**. Μέ δημοσίευμά του στην «Καθημερινή τής Κυριακής» (6 Άπρ. 2008) στηθήκε στό δικό του έγωκεντρικό βράχο και έσβησε τά φώτα τής χριστιανικής Άλήθειας, προκαλώντας συσκοτισί σέ κάθε πλεούμενο (όχι διανοούμενο), σέ κάθε ναυαγό «περί τήν πίστιν», ώστε να βυθιστή ακόμα πιό βαθείά!

• Φυσικά έτριψαν από χαρά τά χέρια οί **κοσμικοί δημοσιογράφοι**.

«Επί τέλους -είπαν- βρήκαμε κι ένα παπά στά μέτρα μας. Μās υπερέρασε μάλιστα στην ύποστήριξι τών προγαμιαίων σχέσεων και τής όμοφυλοφιλίας»!

• Βέβαια πρό δεκαετίας είχαν βρη κι έναν παρόμοιο σέ άμοραλιστικές θεωρίες **έπίσκοπο!**

• Εΐχαν δέ και κρυφή έλπίδα, ότι θαχουν συντονισμένο μέ τόν άμοραλισμό τους κι έναν... άρχιεπίσκοπο! Τό τελευταίο όμως δέν «τούς βγήκε»!

Ό Παύλος δέν έχει δικαιο!

Ό Φάρος έχει δικαιο!

Ης δοῦμε μερικά από όσα διεκήρυξε δημόσια ό παπα-Φιλόθεος Φάρος. Μερικοί για πρώτη φορά διαβάζουν άπόψεις του. Έχει «ξαναχτυπήσει». Τώρα όμως προκαλεί περισσότερο.

• «Ό Χριστός λέει, ότι πορνεία και άλλα κακά προέρχονται από τήν καρδιά του ανθρώπου. Δέν καταδικάζει κανένα άμαρτωλό. Μόνο τόν ύποκριτή... Φόνος για τό Χριστό είναι ή άπόρριψη του άλλου».

Μόνο ή άπόρριψις του άλλου είναι φόνος; Όταν, δηλαδή, δολοφονούνται τόσοι άθώοι στη γη, και μάλιστα έκα-

τομμύρια παιδιά μέ τίς έκτρώσεις, δέν έχουμε φόνους;

Όταν ό Χριστός ένα πονηρό βλέμμα τό άποκαλή **«μοιχεία»** (Μαθ. ε' 28), αυτό δέν είναι καταδικη τής μοιχείας;

Κάθε άμαρτία, έξωτερική και έσωτερική, τήν καταδικάζει ό Χριστός, και τήν πορνεία φυσικά και τήν ύποκρισία. Άλλά και κάθε άμαρτωλό τόν άγαπά ό Χριστός και τόν σώζει, και τόν πόρνο και τόν ύποκριτή, **όταν όμως μετανοή!**

• «Ό Χριστός δέν μίλησε για προγαμιαίες σχέσεις».

Δηλαδή, θέλετε να πητε, ότι ό Χριστός νομιμοποιεί και εύλογεί τίς προγαμιαίες σχέσεις; Τίς θεωρεί γαμικές συμβιώσεις, ισόκυρες μέ τό Γάμο; Έ, τότε πώς έξηγείτε τό λόγο Του στη Σαμαρείτιδα: «Πέντε άνδρας έσχες, και νυν όν έχεις **ούκ έστι σου άνήρ**»; (Ιωάν. δ' 17).

• «Οί περισσότεροι δεσποτάδες και παπάδες είναι ποιμαντικά άνύπαρκτοι και δέν έχουν σταθή ποτέ στό πλευρό ενός ανθρώπου, πού έχει ανάγκη. Άδιαφοροῦν πλήρως».

Γιατί, άγαπητέ πρεσβύτερε, φορατε τόσο σκοτεινά γυαλιά; Γιατί δέν βλέπετε, ότι πολλή άγάπη έμπρακτη προσφέρει και σήμερα ή «έν Χριστώ διακονία» στους άδελφούς πού έχουν ανάγκη;

Άσφαλώς και άλλα μποροῦν να γίνουν. Συστρατευθήτε και σεις στό έργο τής άγάπης. Εύκολη είναι ή κρίσις και ή κατάκρισις. Δύσκολη είναι ή **λειτουργία τής προσφορās**.

• «Η Άμερικανική Ψυχιατρική Εταιρεία έδω και 50 χρόνια δέν θεωρεί τήν όμοφυλοφιλία άρρώστια. Υπάρχουν όμως Έλληνες παπάδες, πού τήν θεωροῦν άρρώστια. Και πιστεύω πως εκείνος πού προσπαθει να θεραπεύσει ένα όμοφυλόφιλο είναι ό ίδιος άρρωστος...».

Δηλαδή, κύριε συνήγορε τών προγαμιαίων σχέσεων και φίλε τών όμοφυλοφίλων, λές ναταν τέτοιος «παπās» και ό **άπόστολος Παύλος**, πού στό α' κεφάλαιο τής προς Ρωμαίους Έπιστολής περιγράφει **τά αίσχη τών όμοφυλοφίλων** και κυ-

ριολεκτικά τὰ κατακεραυνώνει μέ τούς χαρακτηρισμούς «πάθη ἀτιμίας», «ἀσχημοσύνη», «ἀδόκιμον νοῦν», «πεπληρωμένους πάσης ἀδικίας καί κακοηθείας», «θεοστυγείς»; (Ρωμ. α' 24-32).

Ὁφείλει ἡ **Ἱερά Σύνοδος** νά καλέσῃ τόν κληρικό Φιλόθεο Φάρο. Ἡ **ἐλευθερία** του νά διατυπώῃ ἀπόψεις «ἐλευθεριάζουσες» συνοδεύεται ἀπό δύο λέξεις: Τήν **εὐθύνη** καί τή **συνέπεια**.

• Ἄν ὁ κληρικός Φιλόθεος Φάρος διαφωνῇ μέ τήν ἐπί τοῦ Ὁρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, μέ τό Εὐαγγελικό ἦθος, μέ τήν Παύλειο διδασκαλία, μέ τήν ὁμορφιά τῆς ἀγνότητος, μέ τή μοναδικότητα τῆς μετανοίας, μέ τήν τιμιότητα τοῦ γάμου, μέ τήν κοινωνία τῆς εὐλογημένης οἰκογένειας, νά τό δηλώσῃ ρητῶς.

Διαφορετικά στερεῖται ὑπευθυνότητος. Ὑποκρίνεται τόν ἐργάτη τοῦ Ἰησοῦ, ἐνῶ κατά Παῦλον εἶναι **«συνευδοκῶν τοῖς πράσασιν»** (ἀνωμαλίες) (Ρωμ. α' 32).

• Τό μόνο, πού δέν μπορεῖ νά κάνῃ ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐν προκειμένῳ, εἶναι ν' ἀδιαφορήσῃ γιά τόν προκλητικό **Νικολαϊτισμό** καί **ἀμοραλισμό** τοῦ γηραιοῦ (δυστυχῶς) κληρικοῦ.

Γιά τόν ἅγιο Δημητριάδος

Ἡ αἰ ζωντανός καί δημιουργικός εἶναι ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Βόλου, Μητροπολίτης **Δημητριάδος Ἰγνατίος**. Πιστεύουμε, ὅτι δέν θέλει ν' ἀφίσταται

τῆς Ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς ἀγιαστικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό καί τόν παρακαλοῦμε νά ἐπανασκεφθῇ τήν **ἐμπιστοσύνη**, μέ τήν ὁποία περιβάλλει τό θεολόγο **κ. Παντελεῆ Καλαϊτζίδη**. Τόν ἔχει συντονιστή τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς ἱ. Μητροπόλεως του!

Σέ ἄρθρο του στήν «Καθημερινή» (φ. 25 Μαρτ. 2008) ὁ κ. Καλαϊτζίδης, μέ ἀφορμή τό ἐτοιμαζόμενο Νομοσχέδιο «**Σύμφωνο Ἐλεύθερης Συμβίωσης**», ὄχι μόνο καθυβρίζει τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Θεολογικῆς κοινότητος, πού ἀντιτίθενται στό ἐν λόγω Νομοσχέδιο, ἀλλά καί ὑποστηρίζει θέσεις πέρα γιά πέρα **ἀμοραλιστικές**. Ἔχει βέβαια καί σημεῖα ὀρθά ἀπό ἱστορικῆς ἀπόψεως τό ἄρθρο του.

Μπορεῖ ὁ κ. Καλαϊτζίδης νά μᾶς κατατάξῃ στοὺς «**φωνασκοῦντες**» καί «**συντηρητικούς**» καί νά μᾶς περιφρονήσῃ.

Ἄλλ' ὁ ἐπίσκοπος Ἰγνατίος δέν ἔχει δικαίωμα ν' ἀντιπαρέλθῃ ἀδιάφορος τίς διατυπωμένες, ἐν προκειμένῳ, ἀπόψεις τοῦ στενοῦ του συνεργάτη;

Λοιπόν, Σεβασμιώτατε, ὁ κ. Καλαϊτζίδης ὑποστηρίζει:

• Ὁ γάμος δέν ἔχει **σωτηριώδη** σημασία. «**Πρωταρχική -γράφει- ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὁ γάμος καθ' ἑαυτὸν καί ἡ οἰκογένεια, ἀλλά ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου**».

Δηλαδή, μπορεῖ νά σωθῇ «**χριστιανός**, πού δέν εἶναι **τίμιος** στό γάμο του καί πού τήν οἰκογένειά του δέν ἀποβλέπει νά τήν καταστήσῃ «**κατ' οἶκον ἐκκλησίαν**»; Μπορεῖ νά σωθῇ ἄτομο, πού συζῆ **παράνομα**, ἂν δέν μετανοήσῃ καί δέν τακτοποιηθῇ ἡ ἐκκρεμότητά του;

Γιά συμμαζέψτε τόν συνεργάτη σας, πού νομίζει, ὅτι θά συμπληρώσῃ τή θεολογία τῶν Πατέρων καί τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου!

• «**Οἱ συντηρητικοί, θρησκευόμενοι -λέει- θεωροῦν “ἀμαρτωλοὺς” καί “ἀπολωλότες” τὰ ἐτερόφυλα ζευγάρια πού συζοῦν ἐλεύθερα καί τοὺς ὁμοφυλοφίλους!**»!

Ἡ συνδρομὴ γιά τό περιοδικό

■ Εἶναι **10 Εὐρώ (€)** τό χρόνο. Ἡ ἐξόφλησις γίνεται: • Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο).**

■ Οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τή λέξι Περιοδικό).

■ Τηλέφ.: **2103212713** καί **2109765440.**

Δηλαδή, ό κ. Καλαϊτζίδης τούς **όμοφυλοφίλους** και τά **«σπιτωμένα»** χωρίς Γάμο ζευγάρια δέν τούς θεωρεί άμαρτωλούς; Πώς τούς θεωρεί; Ός εύφραινομένους μέ «τόν άσπασμόν τών άγγέλων»;

Και συμφωνείτε και σεις, Σεβασμιώτατε, μέ τέτοιες θέσεις του στενού σας συνεργάτη;

Προσέξτε, παρακαλούμε, γιατί δέν σας άρμόζει «κουσουρί», ότι δέν θεωρείτε «κουσουρί», δηλαδή, άμαρτία και **διαστροφή** τήν όμοφυλοφιλία. Σας έκθέτει άνεπανόρθωτα ό κ. Καλαϊτζίδης. Τό θέμα είναι άκρως σοβαρό.

Άν οι άναφερόμενοι αισχροβιούντες και διαστροφικά διαβιούντες μετανοήσουν, άσφαλώς θά «κυρώση εις αυτούς αγάπη» (Β΄ Κορ.β΄ 8) ή Έκκλησία.

Άλλά καθόλου λόγο για **μετάνοια** δέν κάνει ό κ. Καλαϊτζίδης. Μιλáει για **άποδοχή τής άνωμαλίας**.

• Τό μυστήριο του γάμου -λέει- «ξεκινάει άπ΄ τήν ίδια τή συνάντησι του άνδρα και τής γυναίκας (όχι άπ΄ τήν ιερολογία)». Και καλεί σε θεολογική έπανατοποθέτησι τής **σεξουαλικότητας!**

Δηλαδή; Θά κάνουμε **θεολογία τής πορνείας**; Ή θά στηρίξουμε θεωρητικά και θεολογικά τήν όμοφυλοφιλία και θά καλέσουμε τούς όρθοδόξους έπισκόπους να τελούν γάμους όμοφυλοφίλων;

Σεβασμιώτατε, φεισθήτε του κύρους σας. Έπανελλημμένως φίλοι σας έχουν κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου άπό τήν παρουσία ως στενού, ως του έμπιστοτέρου συνεργάτου σας, του κ. Παντελη Καλαϊτζίδη.

Ή ευθύνη για τό έργο τής θεολογίας δέν είναι ευγενές φιλοδώρημα, για να τό προσφέρουμε στον όποιοδήποτε!

Μόνο για τά Σκόπια «βέτο»;

Η σφαλίζεται τό μέλλον τής Ελλάδος μέ τό «βέτο», που προέταξε ή Ελλάδα κατά τήν πρόσφατη διάσκεψη του NATO στο Βουκουρέστι; Όπωςδήποτε άνωρθώθηκε τό έθνικό γόητρο, ύστερα μάλιστα κι άπ΄ τή συμφωνία των

περισσότερων πτερύγων τής Βουλής στη στάσι τής Κυβερνήσεως.

Τό κρατίδιο των **Σκοπίων** δέν μπορεί να ένταχθή σε διεθνείς οργανισμούς, όσο έπιμένει να χρησιμοποιητ όνομα **«Μακεδονία»**.

Δέν λύθηκαν βέβαια όλα μέ τό «βέτο» στα Σκόπια. Μεγάλα προβλήματα παραμένουν. Και δέν έννοούμε μόνο αυτά, που ξεσηκώνουν λαϊκές μάζες.

• Πρόβλημα είναι ή **άνηθικότητα** και ή **διαστροφή**. Όταν ή Κυβέρνησις όχι μόνο δέν προβάλλη «βέτο» στην άπαίτησι των άμοραλιστών, άνηθικών και διεστραμμένων, θά σέρνεται προς τό γκρεμό του έκφυλισμού και τής διαφθοράς.

Τό Κράτος ύπάρχει για να φρενάρη τό ποικίλο κακό, όχι για να τό διευκολύνει στο να «βουρκοποιηθή» τελείως ή ελληνική κοινωνία.

Τό Έλληνικό Κράτος δέν είναι δεδηλωμένα **άθεϊστικό**. Έχει συνταγματικά **χριστιανικό χρωματισμό** και ισχυρίζεται, ότι σεβεται τήν **έλληνορθόδοξη** παράδοσι. Γιατί, λοιπόν, σπεύδει να νομιμοποίηση άτιμίες και άνωμαλίες, που και κοινωνικά είναι ζημιογόνες;

• Πρόβλημα είναι ή **νεότητα**, που όλο και περισσότερο σύρεται και παρασύρεται στη διαφθορά.

Άντί, λοιπόν, ή Κυβέρνησις να προβάλη «βέτο» στα σχολεία του έγκλήματος και τής άκολασίας, τά νυκτερινά δηλαδή κέντρα, αντίθετα σπεύδει να διευκολύνει τήν **όλονύκτια λειτουργία** τους. Παρέτεινε τή νυκτερινή λειτουργία Μέσων Μαζικής Μεταφοράς, ώστε τά παιδιά και οι νέοι να μπορούν να όργιάζουν και να σαπίζουν εύκολότερα!

• Πρόβλημα είναι τό **δημογραφικό**. Άντί, λοιπόν, ή Κυβέρνησις να προβάλει «βέτο» στους δολοφόνους των παιδιών μέ τις έκτρώσεις, αυτή διευκολύνει και... έπιδοτεί τις **έκτρώσεις!**

Έπί τέλους! Έθνική στρατηγική καθόλου δέν έχουν οι κυβερνώντες αυτόν τον τόπο; Δέν βλέπουν, ότι σε λίγα χρόνια δέν θά ύπάρχουν παιδιά για τά σχολεία και σε μερικές δεκάδες δέν θά ύπάρχη Ελλάδα;